

Srneček Míša – skrytá hlídka.

Na pohraniční rotě Nové Údolí v roce 1969 jsme měli malého srnečka Míšu - viz vojsko N.Ú.1968-1970. Přivezla ho poplachová hlídka, která jela na zásah - zkrat na signální stěně U-60 do prostoru Potůček, směr na P-4. Byla červnová noc a k tomu hodně přšelo. Hlídka zjistila, že mezi signální stěnou a EZOHem pobíhá malé srnčátko. Naráželo do drátů a tím se zranilo. Srna nikde nebyla, tak ho hlídka vzala sebou na rotu. Víme, že to byla chyba, protože srna by si srnečka našla, ale nevěděli, ze které strany přišli. Na rotě mě zavolali a my jsme srnčátko osušili a ošetřili mu několik ran od drátu. Měli jsme volný zadní kotec, do kterého jsme dali hodně ovesné slámy - tím začala záchrana srnečka, který dostal jméno Míša. Flašku a cumlík jsme dostali od manželky kapitána Málčika. Míša pil napřed mléko z flašky a později již z misky a my jsme se o něj starali ze všech sil. Dostával vše, co potřeboval. Začal brát sušenky, ovesné vločky, vitamíny, zeleninu... prostě vše, co jsme měli na rotě po ruce. Míša se měl k světu a my jsme byli rádi a měli radost, že vydržel tu kritickou dobu. Velkou radost měly i děti kapitána Málčika, který za ním chodily. Míšu jsme pak přemístili do ohrady poplachovky, která byla navíc. Umístili jsme ji za kotec a občas jsme ohradu popotáhli. Když Míša povyroستl, pustili jsme ho na volno. Nikde neutekl a pořád chodil za námi a vždy se vracel do své ohrady. Všichni jsme ho měli rádi, hlavně děti. Vždy přiběhl na zavolání a olizoval si svůj černý větrníček (poznámka přepisovatele - Větrník - nos zvěře spárkaté) a dožadoval se nějaké dobroty. Sušenky měl nejraději. V kuchyni pro psy jsme jich měli spousty.

My ho však naučili na cigarety - Startky bez filtru... Cigaretu jsme trochu povytáhli z krabičky a Míša si je velice šikovně vytáhl ta mizela v jeho svíráčku (poznámka svírák - tlamička zvěře spárkaté). Pro Míšu ta cigareta byla jako zákusek po obědě. Snad to pro Míšu byla i jakási droga, protože vůně tabáku ho fascinovala.

Čas plynul a po shození paliček (první paroží) nasadil Míša slušného vidláka nad slechy. Koncem dubna si je začal pucovat a měl je špičaté. Když bylo po sněhu, začal si dělat větší výlety po okolí a oblíbil si jedno místo vpravo od Lesovny u Rezka. Tam odpočíval, přežvykoval a snad i přemítal nad svým osudem. Byl tam

mohutný smrk a větve měl až k zemi. To bylo jeho oblíbené místo. Večer se ale na rotu vracel, zatím stále patřil k nám. Jednou jsem měl vaření pro psy v psovodské kuchyni a najednou psi spustili hrozný štěkot. Vyhlédl jsem tedy ven a viděl Míšu, jak parádním krokem prochází okolo kotců a ještě si předním během podupává. Psi se mohli zbláznit, jak je provokoval. Hned jsem ho okřiknul - Míšo jedeš pryč, jen je neprovokuj, aby tě pak některý neprohnal. Přiběhl ke mně a dožadoval se pamlsku, tak jsem mu dal sušenky.

Přišel červenec a hladina testosteronu se začala projevovat i u mladého srnečka. Byl bujnější a když ho někdo provokoval, tak s ním Míša chtěl bojovat. Udělal tři kroky zpět a pak výpad. Běda tomu, kdo před ním utíkal. Pěkně ho prohnal a dovedl ho i natrkat. Mnohdy jsem ho viděl u jeho smrku u Rezka, jak bojuje s haluzí. Někdy v půli srpna měli mladí vojáci pohraniční cvičení s velitelem roty kapitánem Líznerem a to zrovna v prostoru u Rezka. Voják značkař měl přeběhnout kontrolní pás a pokusit se překonat signální stěnu U-60. Hlídky ho pak měla předepsaným způsobem zadržet. Z krytu smrku tohle všechno však pozoroval i Míša. Když značkař proběhl kontrolní pás a běžel k signálce, v tu samou chvíli vystartoval i Míša, doběhl značkaře a natrkal ho zezadu do stehna. Ten se svalil na zem a nevěděl co se děje. Neštěstí bylo na světě. Míšu odehnali, ale voják měl roztržené stehno zezadu na několik stehů. No a bylo po pohraniční a rychlý návrat na rotu k ošetření. Zrovna jsem šel do kotců a u roty na schodech jsem se srazil se skupinou a velitelem. Jak mne uviděl, doslova zařval: „Šafře ten Váš srnec zranil vojáka, který musí na ošetření do Volar na ošetřovnu“... Sklonil jsem hlavu a mazal jsem do kotců. Pak jsem vlastně zjistil co se tu událo. Vojáka ošetřili ve Volarech, dostal injekci a pár stehů.

Pak jsem o tom přemýšlel a došel k závěru: Vždyť Míša hlídal svůj úsek hranice jako my! Byl to náš kolega pohraničník - Míša skrytá hlídka.

Míšu jsme pak vídali méně a méně. Co se s ním stalo, to nikdo neví. Někdo říkal, že ho mohl chytit rys, které na Bavorské straně hranice vypustili Němci, někdo že ho mohl někdo zastřelit, odejít za dráty.

Já si však představuji, nebo si to alespoň myslím, že nakonec našel svůj klid a svůj domov a prožil si svůj život dospělého srnce v překrásných hvozdech

Šumavy poblíž pohraniční roty Nové Údolí. Vždyť srneček Míša byl dítě divočiny.

Ivan Šafr